

Belki de O Zaman Bu Zamandır Tamara

– Jolie · 07 Temmuz 2019

Yamandır deli rüzgarı bu şehrin Tamara
Esti mi savurur saçlarını yamacın
Öyle okşar ki sesini tozun-toprağın
Ne yaprağı kalır, ne çiçeği ağacın...

Sen orada kendi şehrinde, gözlerinde yaş
Ben burada kendi şehrimde, kalp kıran koca bir taş
Say ki bir kış beyazı, camda unutulmuş bir akşamsefası
Bir deniz, bir nehir, bir okyanus misali gidip, gelen
Kendi halinde akan durgun bir su ya da
Koca şehrin ana kucağı, dağını örten sis perdesi
Belki de akla ziyan gizli bir his...

Konuş, anlat yalnızlığın ritmik hareketini Tamara
Öğrenelim birlikte, nasıl söylenir unutulmuş şarkılar
Ne senin şehrin, ne benim şehrim incinsin susmaktan
Sen taş at denize düşsün, dalga dalga aşk yaysın
Ben taş atayım toprağa düşsün, umuda yoldaş olsun...

Ne bensiz, ne sensiz sarılır artık bu şehrin yarası
Gel gidelim bu dünyadan Tamara
Bırakalım her şeyi ve artık "hâlâ aşka zaman var" demeyi
Kabul edelim ki yenildik, başaramadık el ele tutuşmayı
Hayat çok kısaydı, çok yalan
Ve de karanlığın karşısında hep suskun kalan...

Boş verelim bu dünyanın maskesini, cilasını
Sen hayali güller topladın farz et, taşla toprak arasından
Ben çılgın sesler devşirdim şehrimin gürültüsünden
Kim bilir; belki de ödül alırsız ikimiz birden, göğün yıldızlı karnesinden
Ve kim bilir belki de "o zaman, bu zamandır" deriz Tamara
Pekiyilerle uğurlanırız, yalnızlığın bitmeyen senfonisinden...

Rukiye Çelik
ANKARA/7.7.2019